Strauss och Sophia-valsen

59 C Br. FOL

KUNGL. BIBLIOTEKET
National Library of Sweden

(82)
FOL

Strauss och Sophia-Valsen.

Strauss var, som man vet, en Orfeus, öfversatt på Wienerdialekten; hans ömsom smäktande, ömsom yra toner hafva omvändt alla danshatare till nitiska Terpsichore-prester. Han var, med ett ord, valsmysteriernas profet, och hvem vill betvifla, att Oberon sjelf med nöje skulle utbytt sitt elfenbenshorn mot Strauss' violin, om någon utsigt varit för handen att valskungen velat gå in på ett sådant byte?

Men man vet af gammalt att alla undergörare slutligen sjelfva förtrollas af skönhet och behag, och äfven denne magiker fick till sin skada erfara att han hade ett hjerta — med ett ord, han råkade förälska sig, tyvärr i en greflig dam. Hon hette *Sofia*. Hvem mäktar skildra hennes öga, hennes leende, hennes vext?

Vår Strauss' aktier stodo emellertid ej rätt fördelaktigt: Sofia tillhörde en omätligt rik och omätligt förnäm familj — och valskungen var utom sitt rike blott en person af medelklassen. Också varade det icke länge, förrän Sofia förlofvade sig med en idiot, som räknade sjutton anor och lika många millioner.

En gång, då det, Gud vet hur, fogade sig så att Strauss var ensam med Sofia, kastade han sig till hennes fötter och utbrast i en glödande kärleksförklaring. En kärleksförklaring plägar endast göra effekt, då den länge förut varit väntad och efterlängtad; man förbiser då med glädje den fadäsi, som merendels är dess trogna följeslagarinna. Detta var här icke händelsen, och den sköna svarade utan omsvep: "Jag är en grefves trolofvade och blir aldrig en musikants hustru".

Den stackars valskungen stod som slagen af åskan och flydde med sin tunga smärta och ännu tyngre korg till sitt ensliga hem.

Åtta dagar sednare skulle Sofias bröllop firas. Dagen kom; med den kom ock en viss känsla af ånger öfver henne och vexte med hvarje timma, men det var för sent. Hon måste uppfylla sin fars vilja, som så nyss förut äfven varit hennes egen.

Bröllopet skulle firas i den praktfulla Sperlsalen. Några dagar före bröllopsdagen for Sofias brudgum, grefve Robert von B., till Strauss, till den föraktade rivalen, och anmodade honom att jemte ledningen af orkestern äfven öfvertaga komponerandet af en vals till Sofias ära.

Strauss, den medgörligaste menniska under solen, lofvade detta. "De vilja förödmjuka mig", tänkte han; "men lika mycket, jag får ändå se Sofia på bröllopsdagen. Må hon bli lycklig och aldrig ångra sitt val".

Han började nu komponera den utlofvade valsen. Den skulle på det vältaligaste tolka hans grämelse och tillika med en eller annan grundlig basunstöt om möjligt väcka hennes samvete, sedan hennes kärlek visat sig vara omöjlig att bringa till vaknande.

Bröllopsdagen var inne och valsen färdig — en vals, hvaruti Amor i hvarje takt inlagt en glödande pil mot det kalla marmorhjertat. Hvartill beskrifva den? hvar fins den yngling, hvar den ungmö, som icke märkt oråd i sina hjertan, då de efter dessa toner sväfvat i dansens ringlar?

Den rymliga Sperlsalen hvimlade af rikt smyckade skönheter; skönast bland alla strålade dock Sofia. Hvem lånar mig färger att skildra den lilasfärgade atlasskruden med de rika blonderna kring den herrligt formade armen, den briljanterade sevignéen, som påtagligen endast af glädje att få pryda hennes person strålade så underbart, den rika buketten, som onekligen af enahanda skäl doftade så herrligt?

Strauss, en mager, blek man med mörka ögon, skarpa, uttrycksfulla drag, stod på galeriet och anförde orkestern. Han var klädd i svart från hufvud till fot; lugna voro dragen, men oroligt ögat.

Sofia, dagens drottning, lyste naturligtvis i hvarje dans, men så ofta hon hvilade, ja, under sjelfva dansen stal sig då och då en blick upp till den svarta gestalten, hvilken stod som en dyster klippa midtibland tonernas vågor. De glada toner han framlockade ur instrumentet, hade något konvulsiviskt, något feberaktigt, som började hos henne väcka en känsla, ej olik den man plägar kalla kärlek. Hon såg hans betryck, och det meddelade sig äfven åt henne, det vexte med hvarje ögonblick, det hotade med fullkomlig revolution. Bestört öfver detta förhållande, kastade hon sig med fördubblad ifver midtuti dansens vildaste ström.

Klockan slår tolf. Strauss ger signal till den nya valsen. Paren uppställa sig; Sofia vid sin lycklige brudgums arm. Valsen börjar, alla lyssna till musiken, mången glömmer sin tur blott för att höra på tonerna. Den bleke mannen deroppe hade aldrig förr spelat så elektriserande — hans stråke rasar lika anakreontiskt som hans känslor.

Sofia sänder en blick upp till den bleke valskungen, derefter en annan på sin idiot med de sjutton anorna — det svartnar för hennes ögon. Hennes tur är inne; åter bortfladdrar hon vid sin brudgums arm efter de brusande tonerna. Strauss följer det flygande paret med flammande blickar. Valsen vill aldrig sluta — icke heller Sofia, och Strauss förnyar oupphörligt den elektriserande kraften.

På en gång hörs en knäppning från galeriet — violinen tystnar — e-strängen har brustit — på samma gång en klang i salongen — Sofias dyrbara sevigné har sprungit midtitu, och bitarne rulla på golfvet. Egarinnan, förut upprörd till det yttersta, blir det ännu mera genom denna vink från andeverlden och störtar likaledes till jorden.

Strauss ser henne falla — violinen sjunker ur hans hand — "hon är död!" utbrister han och neddignar likaledes medvetslös.

Minuter förgingo innan man lyckades åt lifvet återskänka de afdånade.

Grefvinnan v. B. har försvurit att någonsin mera dansa Sofia-valsen (den har nemligen sedan erhållit detta namn), och Strauss att åter spela den. De ha hållit sin ed.

STOCKHOLM, TRYCKT HOS ISAAC MARCUS, 1858.

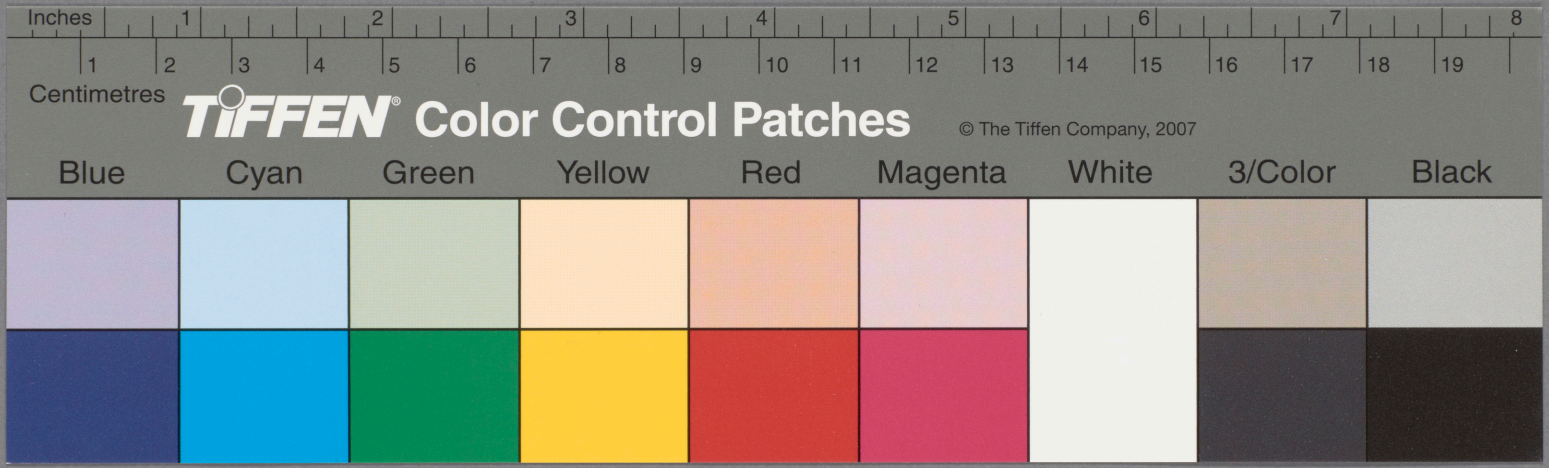
Inches
1
2
3
4
5
6
7
8
Centimetres
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
TIFFEN Color Control Patches
© The Tiffen Company, 2007
Blue
Cyan
Green
Yellow
Red
Magenta
White
3/Color
Black